

КАТАРИНА БИВАЛД

Убийства в

Грейт Дидлинг

Превод от шведски
Анелия Петрунова

 ciela

Взривоопасно чаено парти

– Ама къде е Берит Гарднър?

Дафни Трент погледна към прясно окосената тревна площ, където издокарани жители на селото пиеха чай и общуваха помежду си под следобедното слънце. Разпозна всички признаци на парти, което отиваше по дяволите.

Идеята да организират чаено парти за селото се беше оказала идиотска, помисли си тя. Беше се надявала чаените и маслените хлебчета да ги омилостивят поне донякъде и да успокоят разбунените духове, но вместо това засега се беше получило точно обратното.

Почти всички поканени гости бяха дошли, въпреки че тя беше разполагала само с няколко дни, за да организира всичко. Причината беше любопитството. Повечето никога не бяха виждали „Тони Хол“ отблизо. Бяха дошли, за да разгледат – къщата, странната писателка, а може би и самата нея, но не искаха да разговарят с нея. Сякаш тя носеше отговорността за приумиците на племенника си!

Няколко от жителите на селото свиваха рязко настрани, когато се доближаваха до Дафни, като два магнита, които се отблъскваха. Един мъж мина покрай нея и изруга тихо, но извънредно красноречиво, продължителна тирада, силно оскърбителна не само за майката на Реджиналд – която им беше роднина по сребрена линия, – но и за няколко поколения негови баби и прабаби.

А това, помисли си Дафни възмутено, включваше няколко от нейните собствени роднини! Мъжът поне прояви достатъчно приличие да не се осмели да срещне погледа ѝ. Вместо това гледаше сърдито и втръчено Реджиналд.

Как се казваше този мъж? Някой си Смит ли? Дали майка му беше работила тук в къщата? Тя не си спомняше.

Дафни прибягна отново до усмивката си на домакия. Обикновено успяваше да извика тази усмивка, дори на сън да

я бутнеха – с идеалния баланс между любезност и чар; без индивидуална насоченост, но вдъхваща усещане за лично отношение. Днес обаче трябваше да полага усилия да повдигне угълчетата на устните си. Усещаше кожата си опъната и скована, докато кимаше на селяни, които не си спомняше дали познаваше.

Част от тревата от южната страна беше прясно окосена така, че да се получи голяма площ с формата на полумесец, където се провеждаше партито. Отстрани свободно се полюшваха високи до коленете трева и цветя. В периферията на окосената част беше разположена бяла шатра, където сестрите Хартфийлд, които държаха кафенето „Систърс Кафе“ на „Хай Стрийт“, бяха сложили големи тави с пасти, масленки и мъфини, а също и високи стойки с малки тънки сандвичета с краставица, салата с майонеза и пушена съомга или сирене. Прясно изпечени чаени хлебчета се конкурираха с още топли сладки маслени хлебчета с конфитюр, сметана и истинско масло. Чай се сервираше от големи термоси. В по-малки сребърни кани имаше кафе за онези, които го предпочитаха.

Една от сестрите подаде чинийка с чаени хлебчета на Дафни, а тя си наложи да я вземе. Усмивката ѝ стана още по-напрегната, но за щастие, жената не забеляза.

Мери! Вярно, че така се казваше.

Мери продължи целенасочено между гостите, докато стигна до племенника на Дафни Реджиналд. Протегна чаша чай към него, а той я взе, без дори да се замисли какво може да са сложили в чая собственичките на кафенето, които беше заплашил да изгони.

Дафни погледна с надежда към чашата. Той отпи две големи глътки. Не се случи нищо.

Тя извърна разочаровано поглед.

Знаеше, че миналата сряда Реджиналд беше предупредил съдържателите на няколко магазина, че договорите им ще бъдат прекратени. Сградите на „Хай Стрийт“ щели най-накрая да се продадат, беше им казал, но не им беше предоставил подробности за новите собственици, нито пък беше казал защо

вече не иска да има за наематели супермаркет, магазин за хоби материали или кафене.

Делегация селяни се бяха качили тук и се бяха опитали да я убедят да поговори с племенника си. Не разбираха, че нищо не зависеше от нея. Имотите бяха негови. „Тони Хол“ също щеше да стане негов, щом тя умреше.

Книгите ѝ щяха да станат негови, щом тя умреше.

Дафни винаги беше живяла в „Тони Хол“. Това беше домът ѝ, но беше и нещо повече. Усещане за история, за свързаност с всички онези мъже и жени от рода Трент, които бяха живели тук от поколения. Все едно беше глава от вълнуваща история, която беше започнала далеч преди самата тя да се роди. В стените тук имаше магия, опияняваща смесица от време и пространство, спомени и възможности. Понякога, когато седеше в библиотеката, ѝ се случваше да забрави кой век беше.

Но магията не се беше оказала достатъчно силна, за да може да устои на Реджиналд. Под неговия поглед всякакви блестящи фасади се сриваха, докато останеха само пораженията от влагата, прахът, паяжините, избелелите тапети и книгите, панически натъпкани във всяка стая и гардероб в опит да се спре наводнението от купчини с книги.

Ако му се удадеше възможност, щеше да изхвърли всичко. Да се отърве от мебелите, колекцията ѝ, „боклуците“, както наричаше всички нейни спомени от един дълъг и богат на преживявания живот. Да се отърве от нея.

От другата страна на тревната площ Реджиналд вдигна чаша за иронична наздравица. Дафни се обърна, за да избяга от погледа му, но това не помогна. Все още го усещаше върху себе си.

Сякаш той я принуждаваше да се види през неговите очи. Стара, сбръчкана, с увиснала кожа от долната страна на ръцете, *откъде знаеше той за това, след като тя винаги носеше дълги ръкави*, тънки устни, малки очи. И най-лошото от всичко: смехотворна, със старите си демодирани рокли и перуката, която носеше, за да скрие оголеното петно.

Сякаш той през цялото време виждаше истинския портрет, а не Дориан Грей.

О, защо беше дошъл тук? Тя и Маргарет бяха живели толкова добре, преди той да дойде и да развали всичко.

Дафни отхапа малка хапка. Чаеното хлебче ѝ се стори безвкусно. Отпи глътка шампанско, за да го преглътне. Но дори шампанското ѝ се стори блудкаво. Имаше вкус на престоели ябълки, гнилост и неумолимия ход на времето. Тя се огледа раздразнено за място, където да остави чинийката.

Накрая нейната секретарка и момиче за всичко Маргарет я взе и се отдалечи. Върна се малко по-късно без чинията, но с нова бутилка шампанско. Напълни чашата на Дафни, без да пита.

– Малко напрегната атмосфера – каза Маргарет с обичайната си прозаичност. Тя беше човек, който щеше да коментира библейския потоп с думите: „Вали.“

– Малко – съгласи се Дафни.

Прекалено късно успя да се сети кой е мъжът: *не беше* Смит, а Самсън, собственикът на застрашения супермаркет.

– Как сме с шампанското? – попита тя.

– Запаси: добри – отговори Маргарет.

В такъв случай нямаше какво друго да направят. Къде се губеше Берит Гарднър?

Тя огледа намусените лица на гостите си и се запита колко души си фантазираха да убият някого точно в този момент.

Поне петима искаха да убият племенника ѝ, помисли си Дафни.

И поне един искаше да убие нея.